

Никола, Авджи-Тодоровия синъ. Още снощи заминаха. Съ каруца.

Даскалъ Ангелъ нищо не каза, поогледа се наоколо си и седна на чардака. Изведнажъ нѣщо му доде на умъ, намѣри ключа въ джеба си и като куцаше толкозъ силно, че изглеждаше каточе ще падне, влѣзе вжтре и отвори сандъка: паритѣ си бѣха на мѣстото, както си ги знаеше. Той отвори следъ туй долапитѣ — чеизътъ на Мария, трупанъ отъ години, си стоеше непобутнатъ. Мария нищо не бѣше взела. Една сълза се насъбра въ едното, въ здравото око на Даскалъ Ангела и щѣше да капне, но въ тоя мигъ той си спомни за Даскалъ Андона и като побѣснѣлъ се развика:

— Разбойникъ! Багабонтинъ! Хайдукъ! Вижъ защо дохождалъ вчера, той примами детето ми, той го отвлѣче. Братъ, а, братъ, туй ми било братъ! Добре, добре! Азъ ще те науча тебе! Сега ще ме разберешъ ти мене, чакай...

Той ходи къмъ кръчмата, обажда на кмета, върна се пакъ вкжщи. Вика, вика, докато прегракна. Следъ туй замълча, не продума вече дума и легна. Дохождаше да го приглежда Стойковица. Отначало мислѣха, че лежи отъ ядъ, отъ мжка, но скоро разбраха, че е боленъ и, тѣй като нѣмаше кой да го гледа, известиха на Даскалъ Андона.

Даскалъ Андонъ дойде веднага. Влѣзе единъ